

Je to rok

Přijde jaro, to zničím
a je mi nařezáno mávátkem slavičím
a chvíli nejsem ničím,
než zjeví se léto, na které políčím,

a znovu jsem trestán, netuše, proč
zrovna mě má slunce za svoloč
a věší na strom, podzime, naskoč,
čekám tvou spásu, velehvízd, oč

opřu se, jen klam,
tak promiň za ten větrolam,
leč navinulý parfém dam
tvých dvorních? Ó, ten nedám,

zimo! Zimo, zde, mezi psanci!
Nasyť hladovéhoho po mrazivém tanci,
ze čtvera šancí
v osudovém ranci

vytahuji tebe jako poslední.
Sem si mi sedni,
mezi žebra. A vydrž pár dní,
ono se něco vylední,

ono když ještě žila moje žena,
chodili jsme spolu po té vodě jak Ježíš,
ono mi přišlo, že znovu se nadechne,
když pěstmi přeskládám vzduch.